

hidtil gjældende Arvesølge. Da det fremdeles strider imod mit Begreb om det Tilstedelige i denne Sag, at lade være at stemme, hvad enten det seer under Formen af et udtrykkeligt „Stemmer ikke“, eller ved at gaae bort, saa har jeg følgelig ingen anden Udvei end at sige Nei. Dette er i Sandhed ikke nogen behagelig Situation; men jeg kan ikke unddrage mig den, uden ved at gaae imod min Overbeviisning, og dette tør jeg ikke, saa vist som jeg agter at holde den af mig besvorne Grundlov, der byder enhver Rigsdagsmand kun at stemme efter sin Overbeviisning, og saa sandt som jeg sætter Fred med Gud og min Samvittighed over Alt.

Sindberg: Naar jeg har tilladt mig at begjære Ordet ogsaa ved Sagens 3die Behandling, er det ikke i det Haab, at hvad jeg har at udtale kan faae nogen afgjørende Indflydelse paa Afstemningen her i Rigsdagen, men det er, fordi jeg dog føler mig drevet til at udtale min Hjertens Overbeviisning lige indtil det Sidste, at der dog idetmindste maa bevares et Vidnesbyrd i Danmarks Historie om, at eenstemmig kunde al Arveret efter Kongelovens Arvesølge dog ikke ophæves, da dette Spørgsmaal blev forelagt den danske Rigsdag, og jeg skal tillade mig nu at henlede den høitærede Rigsdags Opmærksomhed paa adskillige Puneter, som maae have Betydning for hver Den, der nu snart gaar til Afstemning. Jeg skal da først fremsætte det Spørgsmaal: Hvorledes skulle vi forholde os med § 4 i Grundloven, der begynder saaledes: „Den i Kongeloven bestemte Arvesølge er fremdeles gjældende.“ Kan dette Stykke, denne Begyndelse bestaae, naar det Kgl. Budskab vedtages, hvori der udtrykkeligt staar, at al Arveret efter Kongeloven skal ophæves. Jeg kan ikke forene disse to Sætninger med hinanden; men hvis nu Rigsdagen alligevel antager det Kgl. Budskab, saa maa jeg spørge: Hvorledes skal § 4 i Grunden lyde? thi jeg veed det rigtig nok ikke, og jeg synes, at enhver Rigsdagsmand er berettiget til at forlange, at han, naar han kommer hjem, kan være i Stand til at sige til sine Vælgere, hvorledes den 4de Paragraph i Grundloven nu lyder. Jeg vil nu derfor bede den ærede Rigsdag, førend den

affaaffer Noget af denne Paragraph i Grundloven, at være betænkt paa, hvad der skal staae istedetfor, thi dersom dette Stykke borttages, og der Intet sættes istedet, da bliver jo aabenbart det øvrige Stykke aldeles meningsløst og altsaa ogsaa øresløst, og et saadant Stykke kunne vi dog ikke være bekjendte at have staaende i Danmarks Riges Grundlov. Men her hjælper det ikke, at man siger, at man vil sætte noget Andet istedetfor, thi man maa bestemt vide, hvad der nu skal staae istedetfor den Linie i Grundloven, at Arvesølgen efter Kongeloven er fremdeles gjældende. Bille de Herrer da have sat istedetfor, at al Arveret efter Kongeloven skal være ophævet og saa lade det Øvrige af Paragraphen staae; det kunne de jo slet ikke sige, thi den Dag idag skal jo denne Arvesølge efter Kongeloven slet ikke ophæves, det ligger ikke engang i det Kgl. Budskab. Men ville De da sætte det ind i Grundloven, at naar Mandstammen efter Frederik den Tredie er uddød, skal al Arveret efter Kongeloven ophæves? Hvordan vil da den Paragraph komme til at see ud, og hvorledes ville vi da engang komme til at see ud i Historien, naar vi have skaffet en saadan Paragraph ind i Danmarks Riges Grundlov? Maaskee de Herrer, der have fort det store og stærke Ord her paa Rigsdagen, om at faae al Arveret efter Kongeloven ophævet, dog ogsaa ere betænkte paa denne Sag, og kunne give Oplysning om, hvorledes Grundlovens § 4 for Fremtiden skal lyde, thi her kan det ikke hjælpe, at der kommer et tomt Ord, der lyder engang igjennem Salen. Det er Noget, der skal staae i vor Grundlov, og vi skulle vide, at naar der indtræder Mand paa Rigsdagen efter os, og de skulle besværges Grundloven, da maae de vel vide, hvad der staar i Grundloven og hvad det er, de skulle aflægge Sed paa, at de ville holde og at de ville værne om.

Nu er der ogsaa her paa Rigsdagen yttret, jeg troer det var af Rigsdagsmanden for Halsborg Amts 1ste Valgfreds (Hass), at det fulgte af sig selv, at naar man engang havde brugt § 4 i Grundloven, saa var den død og borte, og jeg troer vist, den ærede Folkethingsmand meente, at han udtalte noget overordentlig